

се бориха до последнитѣ си сили и станаха още по-достойни синове на скъпата Родина.

Трагедията за насъ свърши. Каймакъ-Чаланъ падна! Сега тия, които сж задъ насъ ще трѣбва да се нагърбятъ да спасяватъ себе си и България... Ние бранихме повѣрената ни позиция, съ несъкрушима упоритостъ и свѣрхестествено търпение цѣли четиридесетъ дни. Падналитѣ станаха светци, а ние живитѣ ще трѣбва да искаме всички българи да бждатъ по съвѣсть и честъ така доблестни и самотвержни, както ние бѣхме на Каймакъ-Чаланъ. Родината се нуждае само отъ такива синове.

Тяга вилнѣе въ душитѣ на всички ни. Азъ пиша тия последни страници за историята на Каймакъ-Чаланъ и съвсемъ се не вардя отъ прѣскашитѣ се парчета отъ снарядитѣ на противника. Ето едно парче прерѣза шинела ми между лѣвата ржка и гърдитѣ. Не искамъ да се върна самъ. Тукъ легнаха моитѣ войници, моитѣ другари, какво ще кажа на тѣхнитѣ майки и деца, на тѣхнитѣ братя и сестри...

Тѣ паднаха за честъ и слава, паднаха за да живѣятъ въ вѣчната слава на родината, но защо само тѣ, а не и ние останалитѣ малцина обезумѣли сливенци... Ние сме въ смъртта, тя нѣма да отмине и насъ... Тя нѣма да ни забрави...“

* * *

Тиховитѣ бѣлежки до тукъ се четяха, а последнитѣ два листа бѣха пропити отъ мазнини и съ почти нечетливи букви бѣше писалъ още нѣщо, но азъ не можахъ да го прочета. И не се мжчихъ, нали и за менъ Каймакъ-Чаланъ е падналъ... Той е тукъ, неприятельтъ е отнѣлъ здравето му...

Сълзи потекоха отъ очитѣ ми. До като преписвахъ, не усѣцахъ и не изживявахъ достатъчно силно преживѣнитѣ отъ него и другаритѣ му ужаси. Тѣлото ми почна да трѣпне, а мозъкътъ да ме преболява. Азъ чувамъ страшната канонада, отъ която сж полудѣвали защитницитѣ на Каймакъ-Чаланъ.

Ще полудѣя. Станахъ да излѣза вънъ, или да отида при Тихолъ. Часътъ бие дванадесетъ — полунощъ е...